

LOUČEJSKÉ POVÍDKY

Josef Mašek

KAREL

Karel

Takovou docela výraznou postavičkou z okruhu mých přátel, které jsem tehdy v Loučeji měl, byl Karel. Já nebudu uvádět jeho jméno, protože, i když byl starší než já, možná se ještě těší dobrému zdraví. Teď nevím, jak bych to šetrně popsal, ale jeho chování poněkud vybočovalo z normálu a pokud si někdo dovede vybavit závozníka Otíka z Kultovního filmu Vesničko má, středisková“ tak je to lepší než sáhodlouhé popisování. Snad jen s tím rozdílem, že Příroda se rozhodla u Karla pro experiment a zuby mu poskládala do úst poněkud chaoticky a kromě toho si jich většinu nechal okovat antikorem. Takže když se usmál, a to on se smál prakticky nepřetržitě, tak i přes pertolejku, kterou se tehdy v hospodě u strejdy Jindřů svítilo, si musel člověk zaclánět rukou oči, takovej to byl šajn. No, a z uvedených důvodů na něj holky nestály frontu, když byl v Loučeji nějaký věhlasnej bál, například mysliveckej. Anebo když byla letní zábava pod širým nebem, v lukách nad Křemží. Kamarádi si z něj dělali srandu a zatímco ostatní borci si z tancovaček odváděli místní ale i přespolní krásky do odlehlejších příslušných krajinných partií za účelem podrobnějších anatomických studií, Karel zůstával pravidelně sám a taky se pravidelně pěkně zlinkoval. Popravdě řečeno, v Loučeji možností vyniknout zas tak moc nebylo. Nemoh s náma chodit srážet vosám papírová hnízda a lovit Bobříka Odvahy, kdo jako víckrát do toho hnízda kopne, ani na pstruhy do potůčku jak teče od Kletě do Lhotky. Na to už byl moc starej a bůhví, jestli by to holky ocenily.

Jednoho dne se v Loučeji objevil komedář. No událost sezony, co mám povídat. Totiž, ten výraz, komedář, se u nás nepoužívá, ale maminka si ho přivezla do Rakovníka a používala ve dvou rovinách. Když o někom řekla „ To je taková komedářská rodina“ mělo to vrcholně hanlivej význam, ale když mi řekla „Ty jsi ale komedář,“ znělo to úplně jinak, jako ocenění, jako lichotka. Dodnes jsem na to pyšnej.

Tak ten komedář byl majitelem takovýho malýho putovního cirkusu, kdy principál dělá klauna, krotitele, untermanna i tentáka, a manželka je přes den v pokladně a večer má číslo s kozou, pudlem kterej chodí po předních a opičkou, který

namontujou na tělo sukýnku s kšandama, na hlavu ji dají cylindr, dcera se nechá ovinout vopelichaným hadem a možná ten slogan znáte „Přes den cvičí na klacku a večer to je za dvacku“ a řada dalších atrakcí podobného kalibru.

A teď, ten komedář měl s sebou na řetízku malýho ušmudlanýho medvídla, asi tak velikýho, jako byli ti dva bráškové ve večerníčku, jak nedávno vysílala CT. To už samo o sobě byla událost, protože zvířena v Loučeji a přilehlých teritoriích byla všechno, jen ne exotická. Posledního medvěda potkali v šumavských hvozdech naposledy před stopadesáti lety.

A prej, velevážené publikum, atrakcí našeho vystoupení, před zájezdem do Las Vegas, Jüesej, bonbonkem, třešničkou, bude zápas tohoto zabijáka, a přitom ukázal na medvídka, kterej byl strachem bez sebe z tolika lidí, vůni i okolní přírody, že nemít ostnatej obojek kolem krku, vzal by roha do bezpečí zahnojený klece na kolečkách, v Křemži na náměstí.

„A“, pravil dále komedář, „jestli pak se najde tady u vás někdo, kdo by se odvážil postavit tomuto králi sibiřské tajgy“!

No samo, že se loučejští chasníci moc nehrnuli, on se, popravdě řečeno, nehrnul vůbec nikdo, a zdálo, se že nakonec se bude muset s medvědem utkat principál sám. v přestrojení za chasníka z Brloha nebo z Holubova. Možná z Krásetína.

Jenže Karel pochopil svou životní šanci. Taky je fakt, že mu k tomu pár kamarádů trošku pomohlo. Franta Doubraváků určitě, pokud si vzpomínám a dost možná i Černý Baron Franta Petrů Vyšoupli tedy Karla dopředu a principál ho nekompromisně lapil a klenutými slovy velebil jeho statečnost. Karel se sice usmíval tím okovaným úsměvem, ale bylo dost těžký určit, kdo se strachy třás víc, jestli Postrach transylvánských Alp, protože jak se principál na tu dlouhou okružní presentačku, od Chuma přes Loučeň a Lhotku a Brloh až zpátky do Křemže, kde měl hlavní stan, posilnil rumem, tak už ztrácel přehled, jakou má vlastně Méd'a státní příslušnost a udělal z něj světoobčana.

A Karel, i přes ten strach, viděl svou životní šanci, jak teď bude slavnej a holkama vyhledávanej. Zpráva, že bude Karel zápasit s medvědem se záhy rozkřikla po širém okolí, od Lindy

po Kamenný Újezd a Homole.

Celej den se nemluvilo o ničem jiným a večer bylo v cirkusu na křemežském náměstí narváno. Program byl podle očekávání, principálka předváděla kozy, tedy jak uměj sčítat a odčítat, což dávaly najevo hrabáním kopyt, dcera vzala významným a slibným způsobem do ruky hada, principál si nasadil červenej nos jako Bolek Polívka v tom slavným televizním pořadu, syn žongloval s nějakejma míčkama nebo kuželkama, no nic moc, ale byli rodinněj podnik a aspoň měli malou režii, a pak ohlásil principál zlatěj hřeb programu, utkání místního siláka, Bivoje, Karla z Loučeje se strašným medvědem Grizzlym, původem ze Skalistých hor, rovněž Jüesej. Co tedy byl průser, bylo to, že tentokrát principál nelhal ani trošku. Ve vchodu do maněže se zatmělo, ne, že by v křemežský elektrárně dávali znamení, že má jít pan Čížek domů, ale celou tu fortnu, celej ten vchod s draperiema zabral obrovskej a zjevně nasupenej medvěd. Měl dobrejch třista kilo a jak stál na zadních, viděl by i bez výponu na špičky pohodlně přes volejbalovou síť. Bylo vidět a i v posledních řadách i slyšet, jak Karel ztrácí bobky. Nikoli bojechtivostí. Jenže zdrhnout už nemoh, nebylo prostě kam. Medvěd byl za ty roky naprogramovanej, oni ty hajzlové jsou strašně záłudný, jak maj ty malý vočička utopený v tom zarostlým ksichtě a uši to má taky malý, takže ani podle nich jako u koní, se nálada nepozná. Karel mu nešel vstříc, jak to zápasníci ringu dělávají, aby si potřásli rukama, na znamení fair play, Karel už prostě dál nemohl couvnout, jakkoli byl povzbuzován místními chasníky, aby toho medvěda srovnal. v holkách se vybudil nějakej matefskej cit, takže ty ho vstříc jistý smrti nehaly. Tím pádem si pro Karla medvěd došel sám. Jen tak ledabyly mávnul tlapou, ten medvěd, a Karel vyryl v pilinách hlubokou rýhu, od toho místa, kde stál, do míst, odkud přišel medvěd. Přes celou maněž. Nějak mu chyběl pud sebezáchovy, Karlovi, protože se mátožně zvednul. Medvěd si pro něho znovu došel. a zase, mávnutí tlapou a hluboká orba zpátky na původní místo. Jenže, ústní a všude rozhlašovaná dohoda zněla, že Karel dostane stovku, když položí toho medvěda na lopatky. Musel by mít hever, a medvěd pod narkózou, aby se mu to podařilo. Takže principál zavolał něco

na medvěda v medvědí řeči, a ten, když se Karel už potřetí jakž takž postavil, už mu jí nenatáh, ale docela bratrsky mu položil obě tlapy na ramena. Ono mít třista kilo na ramenou není vůbec žádná sranda a čerta záleží na tom jestli je tam máte bratrsky, nebo nějak jinak. Tím pádem šel Karel do podřepu. Jako v Sokole. Pak do kolen. Jako před královnou. Nakonec na všechny čtyři. Jako po desíti krumlovskejch desítkách, s rumovým zesilovačem. a medvěd, jak to má ten hajzl už od přírody v tý svý proradný palici zakodovaný, tlačil Karla níž a níž, až už ho nebylo vůbec vidět. Karla.

Holky utíraly potají slzičky a loučejší chasníci se začali navzájem obviňovat, kdo vlastně poslal Karla na jistou smrt. a najednou:

„Grrr-úíííí-chgrrrr...“

Medvěd strašlivě zařval. Vyskočil do vejšky, na těch jeho krátkejch a tlustejch nožičkách to vypadalo srandovně, pad naznak, na lopatky, a ani hnutí. Voči už neměl zapadlý v tom chlupatým ksichtu, ale vyvalený, jako maluje na svých karikaturách Honza Vyčítal.

Blajzák v pilinách.

„Zabil jste mi živitele, co si jen počneme“ hořekoval medvěďář, a snažil se dát med'ouroví umělý dejchání z úst do úst. Ono to ale nešlo, protože oni jim dávají takový kožený náhubky, páč na ně fakt není spolehnutí. Tak mu vpravili do tlamy hustilkou na motorku asi litr rumu a to ho trochu zvedlo, mluvim pořád o medvědovi, takže odešel aspoň po čtyřech na svůj pokoj. Karel se dostal na všechny čtyři vlastními silami a rozdával kolem sebe zářivý úsměvy. Do slova a do písmene. Odšmejklí jsme ho přes luka do Loučeje, do kuchyně v hostinci u strejdy Jindrů, a tam, jako že jak to, krucinál, dokázal? Dyk už jsme mu pomalu vybírali na věnec a ti z nás, kdož byli gramotní, už skládali bohatýrský epitaf.

„Jak mě ten hajzl tlačil níž a níž“ povídá Karel,“ a já měl fakt pocit, že mi naložili na záda žebřinák s obilím, a už jsem měl hubu v těch propocenejch pilinách, tak najednou jsem zahlíd, jak se mi těsně před ksichtem houpá obrovskéj pytel toho medvěda. Posledníma silama jsem se přizdvihnul, na loktech a vši silou jsem mu ty koule zmačknul. Ostatní už

znáte“

Na nějaký čas to Karla široko daleko proslavilo a jeho bojové umění, dnes se tomu, nevím proč, říká Kung-Fu a nesprávně se tvrdí, že do Evropy přišlo z Číny, se dnes používá nejen v soubojích s medvědy.

Karel tu slíbenou stovku samo že nikdy neviděl, přestože dostal medvěda na lopatky a nakonec byl rád, že mu ta komedářská rodina místo stovky nevytepala teletinu.

Nakrátko se v okolí Krumlova nemluvilo o ničem jiném. Bylo to téma dokonce závažnější, než Mandelinka Bramborová, ten jemerickéj brouk.

Ale i přes ten věhlas v širokém křemežském okolí, i přes tu slávu a vavříny, ani i pak nedokázal správně odpovědět na nejzákladnější životní otázku:

„Kde jsou holky nejjemnější ?“

*****